

Χρησιμοποιώ τον όρο ετεροτοπία θέλοντας να τονίσω την ύπαρξη ενός “μη τόπου” που όμως υπάρχει. Με τον όρο ετεροτοπία δηλώνω τον “χώρο” και τον “χρόνο” της παρούσας μελέτης. Προσπαθώ να βρω το “εγώ” μου, ψηλαφητά. Ο καθρέφτης είναι η προβολή του υποκειμένου στον καμβά. Το τελάρο - καθρέφτης ενεργοποιείται με την ζωγραφική πράξη. Αποτυπώνω τη “συμβίωση”, ζωγραφίζοντας είκοσι “πορträίτα” των συμφοιτητών μου. Μέσα σ’ αυτά ανακαλύπτω εμένα.

Ο Φρόιντ μιλώντας για τη δομή του ψυχικού μηχανισμού μας πληροφορεί πως αποτελείται από τρία μέρη. Το Εγώ, το οποίο περιέχει κάθε τι που κληρονομείται όπως τα ένστικτα, αποτελεί το συνειδητό, το λογικό μέρος του νου. Το Εκείνο, από το οποίο πηγάζει το εγώ και αποτελεί το σκοτεινό, το απρόσιτο κομμάτι της προσωπικότητας στο οποίο οφείλονται τα όνειρα και οι νευρώσεις, το μη λογικό και το Υπερεγώ, εκεί που η γονεϊκή παρουσία επιβάλλεται, το “ιδανικό” εγώ. Ο καθρέφτης για μένα, δεν είναι ναρκισσιστικός, ούτε πύλη, ούτε πέραςμα. Ο δικός μου καθρέφτης μοιάζει με αυτόν που περιγράφεται στο ‘Στάδιο του Καθρέφτη’ του Λακάν. Χρησιμοποιώ το κολάζ σαν μέθοδο για να ενώσω τα ‘διασκορπισμένα μου μέλη’. Παράλληλα με τη ζωγραφική διαδικασία, συλλέγω αποσπάσματα από βιβλία που περιγράφουν τη διαδικασία του βλέμματος μου.